

Чорноморець

Боровиковський Левко Іванович

То не сірий туман
З Чорномор'я підняв —
Піднімаються гуси то сірії;
То не хмару снігів
Буйний вітер навів —
Піднімаються лебеді білії.
Кричать гуси: Ґел! Ґел!..
А за ними орел
Іспускається з хмари високої:
«Не тікайте вгорі,
Гуси сірі мої!
Підождіте орла, мої любії!
Я не бити лечу,
Розпитати хочу:
Чи не бачили ясного сокола?
Чи не стрітили ви
Богатир-голови,
З Чорноморії доброго молодця?» —
«Коло моря убит
Чорноморець лежить;
Його ручки лежать на три штученьки,
Його ніжки на згляд
Край дороги лежать;
Крізь реберця — трава пробивається.
Серед степу того
Ніхто к тілу його
Із живої душі не ласкається;
Тільки ластівки три,
З-під сідої гори,
Пригортаються: першая ластівка —
Мати рідна рида;
А другая — сестра;
Третя ластівка — жінка покійного.
Де матуся рида —
Там кровава ріка
Протікає до моря глибокого;
Де рідненька сестра —
То вже річка пройшла
І просохла, не влившись до моря;
А де жінка була —
І росиці нема,
І зав'яла трава край покійного».

Постійна адреса: http://ukrlit.org/borovykovskyi_levko_ivanovych/chornomorets